

Traind cu FC intr-o tara straina: Experienta mea in Germania **Lucy Gostwick**

In anul 2001 eram studenta in anul trei la Universitatea din Oxford. Ca studenta la Facultatea de Litere, sectiunea de Literatura Engleza si Germana, am fost nevoita sa fac un stagiu de 9 luni intr- tara in care se vorbea limba germana pentru cunoaste cultura germana si pentru a capata fluenta in a vorbi limba germana – fapt care imi dadea emotii. Nu am fost niciodata plecata de acasa pe o perioada mai lunga de o luna, iar ideea de a fi plecata ma cam speria.

Sunt o persoana care sufera de Fibroza Chistica (FC), din fericire o forma foarte usoara si nu am avut pana acum nevoie de un tratament intravenos regulat sau internari regulate in spital. Incerc sa fac fizioterapie de doua ori pe zi, iar in perioada in care trebuia sa plec in Germania urmam un tratament inhalatoriu cu Colomicina, cu ajutorul unui aparat de aerosoli Pari Junior Boy. De asemenea, trebuia sa iau si Kreon, cam cate 6 capsule la masa si diferite vitamine, antibiotice si antioxidanti.

Un motiv de ingrijorare pentru mine era cum sa obtin medicamentele de care aveam nevoie in timp ce eram plecata. In Anglia, PWCF (Reteaua Persoanelor cu FC) poate plati retetele in avas pe un an de zile si astfel economisetste bani. In loc sa cheltuiesc o gramada de bani pe medicamete in Germania, am ales sa le aduc cu mine din Anglia intr-o mica valiza (!) si sa ma aprovizionez la cateva luni cand mergem acasa.

Am solicitat la Consulatul Englez sa obtin postul de asistent intr-o scoala din Germania, si am fost repartizata la un gimnaziu din Stuttgart. Pentru cei care nu cunosc sistemul scolar german, un gimnaziu este o scoala secundara (nu de gimnastica !), este o scoala teoretica, nu una profesionala.

Astfel, in toamna anului 2001, eu si parintii mei am pus bagajele in masina si am condus printr-o ploaie torentiala, traversand Anglia catre Germania, spre micul apartament care urma sa devina caminul meu pentru urmatoarele 9 luni. Am constatat cu incantare ca apartamentul era unul nou construit, avea o mica bucatarie si o baie. Din punctul meu de vedere, de bolnav cu FC, apartamentul era perfect: era foarte curat, avea covoare noi, subtiri si foarte usor de aspirat.

Apartamentul se afla intr-o suburbie a orasului Stuttgart, in apropierea aeroportului si langa o mare intindere de teren pe care oamenii cultivau multe tipuri de legume: dovleci, porumb, varza. Oamenii de acolo cultivau orice! Acest lucru mi-a placut foarte mult, deoarece eu sunt indragostita de viata la tara. Din fericire pentru mine, am un apetit foarte mare si un interes deosebit pentru mancare, asa ca, faptul ca si vedeam legumele cum cresteau in apropiere, m-a facut sa fiu foarte entuziasmata.

Pe strada principala din Plieningen exista un mic supermarket unde localnicii obisnuiau sa-si faca cumparaturile, inarmati cu cate un cos de rachita. Am folosit si eu cosul de rachita (in ciuda faptului ca eram cu cam vreo 30 de ani mai tanara ca ei). Germania se pregatea in anul 2001 sa introduca Euro ca moneda, iar eu oricum ma luptam pana atunci cu convertirea lirelor sterline in marci germane pentru fiecare lucru pe care il cumparam. Matematica nu a fost niciodata punctul meu forte!

Avand FC, intotdeauna am cautat fiu atenta la mancare, sa mananc echilibrat si sanatos, sa consum multe fructe si legume. Dar in aceasta perioada, cat am locuit in Germania am adoptat bucataria germana si am inceput imediat sa cumpar tot felul de sortimente de *Wurst* (carnati) si *Schnitzels* (snitele). De asemenea, existau multe tipuri de biscuiti si ciocolata, iar prajitura cu fructe si martipan se manca, in special de Craciun. Mi-a placut foarte mult traditia cafelei si prajiturii (Kaffee und Kuchen) si imi aduc aminte cum mergeam la *Konditorei* cand venea mama mea in vizita, sa cumpar doar atat: cafea si prajituri. Bucataria germana chiar mi-a priit, desi eu nu am avut niciodata probleme in ceea ce priveste greutatea corporala.

A fost foarte distractiv sa predau la un Gymnasium, in special la copii de 11 ani. Am organizat la pranz un club de limba engleza unde faceam jocuri cu cuvinte si decupam reviste sa facem tablouri de cuvinte. Copii mai mari chiar m-au convins sa aduc recentul film de animatie South Park vorbit in limba engleza, la care ne-am uitat dupa terminarea orelor. Nu a fost niciodata nevoie sa le spun copiilor ca sunt bolnava de FC. Profesorul care raspundea de mine, insa, a fost instiintat de starea mea si, mai degraba s-a intristat decat sa fie suparat atunci cand am sunat sa spun ca sunt bolnava, dar una peste alta, boala mea nu a afectat predatul.

Mi-am facut cativa prieteni studenti englezi ce locuiau in Stuttgart cu care ieseam deseori seara in diferite localuri din centrul orasului. Singurul lucru cu care nu sunt de acord (in orice tara!) este berea, iar aceasta se consuma din abundenta in Germania!! Cand am fost la Festivalul Berii (Beerfest) din Stuttgart, acolo se vindeau halbe cu bere enorme de cate 2 litri! Am incercat sa beau si eu, dar, datorita cantitatii mari de medicamente pe care le luam in acea perioada, nu mi-a fost prea bine dupa aceea. Festivalul Berii, cu formatii galagioase ce cantau cantece de voie buna, cu fete costumate in iepurasi ce dansau pe mese, nu a fost o experienta tocmai placuta pentru mine!!

In ceea ce priveste exercitiile fizice, am incercat sa fac jogging in jurul plantatiei de varza, dar joggingul nu prea mi-a placut. Eu prefer plimbarile, asa ca in fiecare zi am mers pe jos de acasa pana la scoala. Cred ca cel mai intens exercitiu pe care l-am facut cat timp am stat in Stuttgart a fost un antrenament circuit pe care l-am facut impreuna cu un prieten la Universitate. Dar odata a fost suficient!

Am incercat sa fac fizioterapia si terapia cu aerosoli de doua ori pe zi, asa cum obisnuiam, fara sa deranjez colega de apartament. Imi luasem de acasa medicamentele pentru 3 luni si m-am aprovizionat din nou cand am fost in vizita acasa, in Anglia. Un motiv serios de ingrijorare era sa nu am probleme legate de aparatul de aerosoli in aeroport: pe atunci aveam un aparat mare si greu si imi faceam griji ca agentii vamali mi-ar putea interzice sa il iau cu mine. Dar nu am intampinat nici o dificultate in aceasta privinta.

Desi medicul meu din Anglia m-a sfatuit sa revin acasa la fiecare 3 luni pentru a-mi face un control, am vrut sa fiu luata si in evidenta unui spital din Stuttgart, pentru orice eventualitate. Asa ca, imediat ce am ajuns in Stuttgart, mi-am facut un control. Acest control, insa, nu a fost necesar, iar medicul mi-a prescris o multime de medicamente, iar eu am fost socata sa aflu cat costau medicamentele. Cred ca costurile pentru tratamentul necesar in FC reprezinta o adevarata problema in alte tari. In Anglia suntem obisnuiti cu costurile minime pentru ingrijirea a pacientilor cu FC.

Cred ca cel mai rau eveniment petrecut in timpul sederii mele in Germania a fost un episod de hemoptizie (situatia cand se rup vasele de sange ce se afla sub mucoasa bronsica si incep sa sangereze in mod neasteptat). A fost un moment cand m-am simtit singura si fara sa ma nici o persoana de sprijin alaturi. Am sunat o prietena de-a mea si am vorbit la telefon, iar ea m-a sfatuit sa sun serviciul de ambulanta, care, de altfel, nu mi-a fost de nici un ajutor.

Una peste alta, stagiul in Stuttgart a reprezentat o experienta foarte valoroasa pentru mine, pe care doresc sa o mai repet. Am capatat fluenta in a vorni limba germana si mi-a placut foarte sa ma afund in cultura germana si sa predau limba engleza la scoala. Am avut norocul ca boala nu s-a manifestat puternic si ca nu m-a afectat in aceasta perioada. Ma intereseaza foarte mult experienta si a altor persoane cu FC care au avut oportunitatea sa locuiasca intr-o tara straina o perioada mai lunga de timp.

Translated by: Georgiana Nitu
E-mail: georgiananitu@rdslink.ro